

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Mgr. M. Š.**, bytem XXX, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného při rozhodování o rozkladu žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra č.j. MV-49345-2/BO-2008 ze dne 17. 6. 2008,

t a k t o :

I. Žalovaný je povinen ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku vydat rozhodnutí o rozkladu, který podal žalobce dne 18. 7. 2008 proti rozhodnutí Ministerstva vnitra č.j. MV-49345-2/BO-2008 ze dne 17. 6. 2008.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 1000,- Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného Ministerstva vnitra, neboť ministr vnitra ani do doby podání žaloby nerozhodl o rozkladu, který žalobce podal dne 18. 7. 2008 proti rozhodnutí ve formě sdělení ředitele bezpečnostního odboru Ministerstva vnitra č.j. MV-49345-2/BO-2008 ze dne 17. 6. 2008, o částečném odmítnutí žádosti o informace ze dne 9. 4. 2008.

Žalobce v žalobě vylíčil průběh správního řízení, jež bylo zahájeno dne 9. 4. 2008 podáním žádosti o poskytnutí informací a uvedl, že poskytnutí informací o obsahu nařízení ministra vnitra č. 119/1999 ze dne 26. 11. 1999, ve znění pozdějších předpisů, je v působnosti ministerstva vnitra. V této věci byly žalobci dopisem ředitele bezpečnostního odboru Ministerstva vnitra č.j. MV-49345-2/BO-2008 ze dne 17. 6. 2008 poskytnuty jen neúplné informace o tom, co je předmětem označeného nařízení ministra vnitra, zejména mu pak nebylo poskytnuto ani částečné znění tohoto nařízení. Žalobce tedy měl za to, že tímto sdělením byl vyrozuměn o tom, že mu informace požadované v žádosti nelze poskytnout z důvodů podle ust. § 110 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím. Proti rozhodnutí ve formě sdělení ředitele bezpečnostního odboru Ministerstva vnitra podal žalobce dne 18. 7. 2008 rozklad, avšak o tomto rozkladu však dosud rozhodnuto nebylo, resp. žalobce žádné takové rozhodnutí neobdržel. Navrhl proto, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí o jeho rozkladu, a to nejpozději do 30 dnů od právní moci rozsudku, a aby uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že podání žalobce ze dne 21. 7. 2008, směřující proti sdělení bezpečnostního odboru Ministerstva vnitra ze dne 17. 6. 2008 č.j. MV-49345-2/BO-2008 nebylo žalovaným posouzeno jako rozklad, tedy jako opravný prostředek podle správního řádu. Sdělení ředitele bezpečnostního odboru nesplňuje v žádném směru podmínky stanovené pro rozhodnutí správním řádem, a to ani po věcné, ani po procesní stránce. Nejednalo se o správní akt, protože sdělení svým obsahem nezasahovalo do veřejných subjektivních práv žalobce. Žalovaný dále konstatoval, že reagoval i na žádost žalobce o přijetí opatření proti nečinnosti, podanou dne 3. 10. 2008, takže nebyl nečinný. Navrhl proto, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal postup žalovaného v rozsahu uplatněných žalobních námitek, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu správního spisu, předloženého žalovaným, je zřejmé, že žalobce podal dne 9. 4. 2008 u Policejního prezidia ČR a rovněž u Ministerstva vnitra žádost o informace, v níž se - v souvislosti s tím, že při vstupu do budovy Policejního prezidia na něm bylo požadováno poskytnutí osobních údajů - mimo jiné domáhal toho, aby mu byla sdělena informace, na základě kterého konkrétního právního nebo jiného předpisu, směrnice, pokynu či nařízení je takto postupováno vůči osobám vstupujícím do budovy Policie České republiky, kdo a kdy tento předpis vydal, kdy a kde by tento předpis uveřejněn a z čeho vyplývá jeho závaznost pro jiné osoby, které nejsou podřízeny tomu, kdo předpis vydal, a že žádá, aby byl se zněním tohoto předpisu seznámen a aby mu byl jeho text zaslán. Z přípisu Policejního prezidia České republiky č.j. PPR-9207-1/ČJ-2008-99KI ze dne 22. dubna 2008 vyplývá, že tento úřad reaguje jak na žádost žalobce o informace doručenou přímo jemu, tak i na tu, jež byla původně podána u Ministerstva

vnitřní a která byla Policejnímu prezídiu postoupena. Žalobce na tento přípis reagoval dne 12. 5. 2008 podáním stížnosti na postup při vyřizování žádosti o informace. Na základě této stížnosti vydalo Ministerstvo vnitra, jmenovitě ředitel kabinetu ministra vnitra dne 21. května 2008 rozhodnutí č.j. MV-33956-5/KM-2008, jímž uložil povinnému subjektu ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí žádost vyřídit. Policejní prezídium ČR dopisem č.j. PPR-9207-11/ČJ-2008-99KI ze dne 6. června 2008 jednak žalobci informace poskytlo, jednak v části týkající se nařízení Ministerstva vnitra č. 119/1999 ze dne 26. 11. 1999 tuto žádost odložilo podle § 14 odst. 5 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím a postoupilo ji na bezpečnostní odbor Ministerstva vnitra. Přípisem ze dne 17. června 2008 č.j. MV-49345-2/BO-2008 ředitel bezpečnostního odboru Ministerstva vnitra sdělil žalobci, že toto nařízení stanoví způsob ochrany předmětů chráněných zájmů s cílem zajistit jejich bezpečnost, předcházet a zamezit jejich zneužití, vyzrazení, znehodnocení, ztrátě nebo odcizení a stanovit způsob ochrany objektů, obrany objektů a ochrany života a zdraví v případě vzniku mimořádné události. V rámci objektů Ministerstva vnitra a Policie ČR je realizován stanovený režim pohybu osob a dopravních prostředků včetně jejich kontroly vstupu, evidence údajů o návštěvách a zabezpečení doprovodu. Nařízení je interním aktem řízení, který nestanoví povinnosti osobám vstupujícím do objektů, ale upravuje způsob, kterým jsou vstupy těchto osob do objektů realizovány. Předmětné nařízení obsahuje informace, které se vztahují výlučně k vnitřním pokynům souvisejícím se zabezpečováním ochrany objektů a předmětů chráněného zájmu, a proto žalobci nelze podle ust. § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím poskytnout jeho plné znění.

Na toto sdělení reagoval žalobce rozkladem, doručeným žalovanému dne 18. 7. 2008. Ministerstvo vnitra v přípisu ze dne 30. 7. 2008 č.j. MV-33956-1/KM-2008 žalobci sdělilo, že proti písemnosti ze dne 17. 6. 2008 opravný prostředek neexistuje. Dne 3. 10. 2008 pak žalobce podal u žalovaného žádost o přijetí opatření proti nečinnosti s tím, že dosud neobdržel žádné rozhodnutí o podaném rozkladu. Žalovaný na tuto žádost odpověděl sdělením ze dne 14. 10. 2008 č.j. MV-33956-15/KM-2008, v němž odkázal na své sdělení ze dne 30. 7. 2008 a setrval na názoru, že žalobcovu podání není rozkladem a není jako rozklad vyřizováno.

Městský soud v Praze uvážil o žalobě takto:

Podle ustanovení § 79 odst. 1 soudního řádu správního ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis, platný pro řízení u správního úřadu, stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního úřadu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu úřadu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního úřadu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

Z citované normy vyplývá, že žaloba může být úspěšná tehdy, bude-li prokázáno, že žalovaný správní orgán vedl řízení, v němž měl povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení, a současně že žalobce uplatnil zákonem stanovený prostředek k ochraně proti nečinnosti.

Z obsahu správního spisu je nepochybné, že žalobce takový prostředek k ochraně proti nečinnosti řádně uplatnil, když dne 3. 10. 2008 podal u žalovaného žádost o přijetí opatření proti nečinnosti.

Soud proto dále zkoumal, zda v záležitosti, v níž byl tento prostředek uplatněn, bylo u žalovaného správního orgánu vedeno takové řízení, jež mělo vyústit ve vydání rozhodnutí ve věci samé, resp. osvědčení.

V projednávané věci je z obsahu správního spisu zřejmé, že žalobce podal dne 9. 4. 2008 u Ministerstva vnitra žádost o informace, v níž se mimo jiné domáhal toho, aby mu byl poskytnut text právního či jiného předpisu, směrnice, pokynu či nařízení, který se týká opatření vůči osobám vstupujícím do budovy Policie České republiky.

Na tuto žádost žalovaný finálně reagoval sdělením ředitele bezpečnostního odboru Ministerstva vnitra ze dne 17. června 2008 č.j. MV-49345-2/BO-2008, v němž byl žalobce vyrozuměn o tom, že text příslušného interního předpisu – nařízení Ministerstva vnitra č. vnitra č. 119/1999 ze dne 26. 11. 1999, ve znění pozdějších předpisů, mu nelze poskytnout, a to s odkazem na ust. § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím.

Je nesporné, že podáním žádosti o poskytnutí informací dne 9. 4. 2008 bylo u žalovaného zahájeno řízení, v němž byl žalovaný povinen tuto žádost vyřídit některým ze způsobů stanovených zákonem o svobodném přístupu k informacím:

Pokud písemná žádost o informace nevyžaduje doplnění či upřesnění ve smyslu ust. § 14 odst. 5 písm. a) či b) zákona o svobodném přístupu k informacím, pak povinný subjekt buď podle ust. § 14 odst. 5 písm. c) cit. zákona žádost odloží, jestliže požadované informace se nevztahují k jeho působnosti, a tuto odůvodněnou skutečnost sdělí do 7 dnů ode dne doručení žádosti žadateli, nebo podle ust. § 14 odst. 5 písm. d) cit. zákona poskytne informaci v souladu se žádostí ve stanovené lhůtě. Pokud pak má povinný subjekt za to, že žádost nelze ani odložit a že jí nelze ani vyhovět, byť jen zčásti, podle ust. § 15 odst. 1 cit. zákona vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti.

Je sice nesporné, že shora citované sdělení ředitele bezpečnostního odboru nemá obsahové a formální náležitosti rozhodnutí správního orgánu, tak jak je předepisuje zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, avšak podstatná není jeho forma, ale obsah, jak dovodil Ústavní soud např. v nálezu Pl. ÚS 29/98 ze dne 2. 6. 1999. Bez ohledu na způsob svého označení je toto sdělení zjevným projevem vůle žalovaného odepřít žalobci poskytnutí části požadovaných informací, a to s odkazem na důvody, upravené zákonem o svobodném přístupu k informacím. Přes nedostatek formy se tedy jedná o úkon, který přímo zasáhl do právní sféry žalobce, a svým obsahem se tedy nepochybně jedná o rozhodnutí.

Jelikož zákon o svobodném přístupu k informacím připouští proti rozhodnutí, jímž byla žádost o poskytnutí informací odmítnuta (a to i jen částečně) opravný prostředek, jímž je odvolání, resp. rozklad, postupoval žalobce zcela v souladu se zákonem, jestliže proti citovanému sdělení Ministerstva vnitra ze dne 17. 6. 2008 podal rozklad. Povinností žalovaného pak bylo o tomto rozkladu rozhodnout, a to ve lhůtě stanovené v ust. § 16 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Jelikož žalovaný o žalobcově rozkladu nerozhodl, když jej nesprávně za rozklad nepovažoval, musel soud konstatovat na straně žalovaného nečinnost, a tedy dospět k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

Městský soud v Praze proto žalobě vyhověl a uložil žalovanému, aby ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku vydal rozhodnutí o rozkladu, který podal žalobce dne 18. 7. 2008 proti rozhodnutí Ministerstva vnitra č.j. MV-49345-2/BO-2008 ze dne 17. 6. 2008.

Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání podle ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 1000,- Kč.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 1. února 2012

JUDr. Slavomír Novák
předseda senátu